

Kaksi

Wirttä,

Ensimmäinen:

Sfån neuo ainoalle pojallensa nuoruus
den wiettämisestä ja naimisesta,
Eletthäs ainoseni! vuotta x.

Toinen:

Nålin Polsta
eli

Wille tanssas ringis weljeshytten
(Ruotsista suomennettu.)

*K. Parja.
Suomen salmen
kappalainen*

—————
E U R U S A

Präntätty Chr. Ludw. Hjellin työpöydä, 1826.

v. 1.

Laulettava kuin: Euonnon suuren lapsukaiset. ja n. e.

Elettyäs ainoseni! vuotta wiiftoista,
Mikaa rakkaus rinnasasi leimuta ja loistaa:
Ah ah! ihana
Tämä tunto ompi,
Wain se waltana
Euonen sullen tuopi;

v. 2.

Kas! ledolla obaletta, — kuinka se tukoisti,
Rutkaisilla koristettu, purpurasta paisti:
Ah ah! tuulella
Myrsky tukat larsi, —
Ja nyt jälellä
Mastoin on warssi.

v. 3.

Midin on ruusu rakkauden launis, tukoistava,
Wain

Wain se onkin toivon oras, arsin suojettava;
Ah ah! kuitvennut
Kuin on tämä kulta;
Riemu rauvennut,
Elo onnen hukka.

v. 4.

Niinkuin laiva lainehtiva merell' myrskyisellä,
Niin on nuorutainen täällä, tiellä tuonisella.
Ah ah! taidolla
Namun koitto tähtä,
Niin ei ehtolla
Suru sua jähtä.

v. 5.

Maltas! siemen saarne, puun on pienin alusfansa,
Wain se puista puhlevin on ihanuudessansa;
Ah ah! ossissa
Lintu parvi pauhaa,
Ja sen suojissa
Kajulla on rauha.

v. 6.

Näin on heelmä hurkklouden väihin vesassansa,
Wain se Laitvaat saavuttapi täynnä toulonansa;
Ah ah! Engelit
Latvas' laulelivat,
Edin mandelit
Lehtwis' loistelevat.

v. 7.

v. 7.

Pyydäs tämä sielun siemen pyhin säilytellä,
Eätä töillä launofilla aina kasvatella.

Ab ab! poikani!
Ole orvon Isä
Se on, omani!
Jos isoin lisä.

v. 8.

Kuinsas miehistyissä mielit mennä kofimahan,
Eldös waiha rakkauttas riistahan ja rahan:

Ab ab! khlmä on
Kulta Kumpanina,
Hopea Dinnaton
Dijän ystävänä.

v. 9.

Eldäs anna kauneuden mielläs maanitella,
Jos se olis yhdistetty sydämmen sapella;

Ab ab! warjona
Kauneus tuin katos;
Gota seurona
Eli murheen mato.

v. 10.

Wain jos näet neidon nuoren, aran, ihanaifen,
Sivendellä siivistetyh, töissä taitawaisen,

Ab ab! suotuifin
Eässä sullen Tyttö;
Gulba! suloifin
Sydämmesi syttä.

v. 11.

b. 11.

Händä walittua helmaitlessas waimonasi,
Täällä sulla Edin ilo, täällä taitwabasi.

Ab ab! rakkaus
Amuil' kruunun antaa,
Rakkaun rikkaus
Rakkiit touot lantaa.

b. 12.

O! tuin Tammiet Libanonin ilmoil' lewenwät:
Samoin lapset, lasten lapset, teitä syleilewät.

Ab ab! elossa
Onni osananne,
Tuonen tullessa
Taimas tawaranne.

Toinen.

b. 1.

Wille tanssas ringis weljeshywen
Itäisen ween wierellä;
Ehton henki lasti lewon, siiven
Nlitten luonnon lemmellä;
Raksteet loistelit
Keunoilla Kuususten,
Rakstaat laulelit
Latwoissa lehmusten,

Diset

Oiset lensit lehtillä,
Ja Taitvaan lähet vältyit vesillä.

v. 2.

Enkeli jo uneli' suloisella
Pojan tuuvitti pienehen:
Kuin hän kuuli, hymyll' hiljaisella,
Kantelon äänen launosen.

Nälki istuien
Lumpehen lehellä,
Soitti ilsoien
Kabilain lestellä:

"Jos onnee aimot nautita,
Niin weisun tallis arvo lähtä."

v. 3.

Wobá Wille rannalle nyt riesi:
Suuwos oppia soittosi! —
Tules kulta! tähtäs tänne läsi,
Sulolla tähtän tähtosi.

Nälki tajua
Wain weisut weisosa,
Ja niihen neuwoa
Sai meren salissa:

"Jos onnee aimot nautita,
Niin weisun tallis arvo lähtä."

v. 4.

Josá tunnet toiwon määrättömän
Syttyneenä syömmessä,
Ota Harppu — ilon äärettömän

Ha.

Harvotta saat sen äänestä.

Zaimaan tarholla
Kuin tähet loittavat,
Laula soitolla

Ja vuoret vastaavat:

"Jos onnee aivot nautita,
Niin weisun kallis arwo käsitä."

v. 5.

Wille kofsi tieltä kantelessa
Ja ääni, säteen muutossa,
Wäristen meni leon kulkaisessa
Ja aawan meren kalvossa.

Usein illalla,
Kuin kannel äänteli,
Hän nyt rannalla
Niikin kans lauleli:

"Jos onnee aivot nautita,
Niin weisun kallis arwo käsitä."

v. 6.

Toimon koitteen, kirkkaan Harpun päällä,
Yöllä kuu launis wataisi,
Wäinön haamu, weellä hämärällä,
Surewan Jouhleen luvaisi.

Willen potessa --
Jossa pyhhyh paloi,
Harpun lymessä
Ilo ja suru soi:

"Jos onnee aivot nautita,
Niin weisun kallis arwo käsitä."

v. 7.

Willen pitää mennä koti maalta,
 Ei Näkki enään weisaile;
 Wain jos syän huokaa huolen alta,
 Se kuin unessa kumaillee;

Canoo siwä
 Soittojen keskellä;
 Muistaa Näkkiä
 Kuin lauloi lehellä:

"Jos onnee aivot nautita,
 Niin weisun tallis arvo käftä."

Willen majassa jo majaillewat
 Lapsset lystit ja iloiset;
 Ranteletta Isäns kuuntelewat,
 Kuin laulut soittaa suloiset.

Weisun Jumala
 Siell' näyttää asuwan,
 Pyhäl' uskolla
 Lapsellen lausuwan:

"Jos onnee aivot nautita,
 Niin weisun tallis arvo käftä."

